

ΕΝΟΧΗ ΣΙΩΠΗ (109 Ν)

Θά πρέπει νά διαθέτη κανείς μεγάλη δόση αναισθησίας, ὥστε νά μήν ἀναγνωρίζη ὅτι μεγάλες καί κραταιές χῶρες, πέραν τῆς Μεσογείου καί τοῦ Ἀτλαντικοῦ, διασφαλίζουν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὡς ἄλλος Ἄτλας τήν παγκόσμια εἰρήνη. Καί χρειάζεται νά εἶναι κανείς προκατειλημμένος καί νά τρέφη κακία στήν στενή του καρδιά, ὥστε νά μήν ἀναγνωρίζη τήν ἐτοιμότητα καί τό ἀστραπιβόλον τοῦ big brother. Τοῦ Μεγάλου τούτέστιν Ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος προλαμβάνει, ὡς παγκόσμιος χωροφύλαξ, ἀποκαθιστᾷ τήν ἀδικία καί περιφρουρεῖ τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν μικρῶν καί ἀσήμων κατά κόσμον λαῶν καί μάλιστα τῶν Χριστιανικῶν καί δῆ αὐτῶν τῶν «ταλαιπῶρων Ὁρθοδόξων».

Μία ματιά νά ρίξη κανείς στό πῶς διακυβεύονται οἱ τύχες τῶν λαῶν καί πῶς παίζεται τό «σκάκι στήν παγκόσμια σκακιέρα», πῶς διασφαλίζονται οἱ ἀξίες καί πῶς προστατεύεται τό ἀνθρώπινο πρόσωπο (κυρίως αὐτό), δέν μπορεῖ παρά ἐκ βάθους καρδίας νά ἀναφωνήσῃ: «Ὁμορφος κόσμος ἠθικός, ἀγγελικά πλασμένος»!

Καί αὐτά μέν γιά ὅσους ἐθελοτυφλοῦν καί θέλουν νά πιστεύουν ὅτι ἡ παγκόσμια ἀσφάλεια λειτουργεῖ ἄψογα, ὅτι τό δίκαιο θριαμβεῖ καί πῶς τό κακό πατάσεται ἐν τῇ γενέσει του.

Ἄς ἀφήσωμε ὁμως ὅσους ὑπνώττουν τόν «νήδυμον» καί ὅσους εὐρίσκονται «εἰς τάς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως» ἀπολαμβάνοντας τά εἰδησεογραφικά νανουρίσματα τῶν Μ.Μ.Ε. Ἄς φύγωμε ἀκροποδητή ἀπό τήν εἰκονική πραγματικότητα καί ἄς ἔλθωμε στήν φρικτή πραγματικότητα. Ἄς ἀφήσωμε τά καθ' ἡμᾶς καί ἄς σύρωμε τά βήματά μας πρός τήν Συρία, τήν ταλαίπωρη καί μαρτυρική, πού «τό γε νῦν ἔχον» ἀποτυπώνει σκηνές «Ἀποκαλύψεως».

Ἄς κλείσωμε λοιπόν ἔστω καί δι' ὀλίγον, ὄμματα, ὧτα καί αἰσθήσεις σέ ὅσα ἀπό τά ἀργυρώνητα κανάλια (τῶν Μ.Μ.Ε.) ἐξοργιστικῶς παρουσιάζονται, ἢ μᾶλλον, ἄς ἐπικεντρώσωμε τήν προσοχή μας σέ κάποιες λεπτομέρειες πού νομοτελειακῶς ξεφεύγουν ἀπό ὅσους νομίζουν πῶς κατέχουν ἀκλόνητες καθέδρες στόν κυβερνοχῶρο, καί μέ συντροφιά τόν θρηνώδη Προφήτη Ἰερεμία, ἄς περιδιαβοῦμε, ἐν κώμαις καί ρύμαις, στίς ἀρχαῖες καί ὀνομαστές Συριακές περιοχές, μικρές τε καί μεγάλες. Καί, ἐάν μέσα στήν ὑπαρξί μας ἔχη ἀπομείνει λίγο δάκρυ ἢ κάποιος στεναγμός, ἐμπρός λοιπόν, ἄς μή διστάσωμε νά τά προσφέρωμε σπονδή στίς ἐκατόμβες τῶν ἀδελφῶν μας Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ναί, τό φέρνει ὁ ἄνεμος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, «φωνή σπαρακτική ἠκούσθη, θρήνος καί κλαυθμός καί ὄδυρμός πολὺς. Συρία κλαίουσα τά τέκνα αὐτῆς τά Ὁρθόδοξα καί ἐκλεκτά καί οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν». Ὅντως, πρέπει νά εἶναι κανείς τελείως ἀνάληγτος, ἐάν μπροστά σέ αὐτή τήν πραγματικότητα δέν ἀγανακτῇ. Ἐάν δέν κινή «θυμόν τόν δικαιοτάτον» μπροστά στά ὅσα συμβαίνουν στίς ἡμέρες μας καί ὁπωσδήποτε, θά πρέπει νά ἔχη καταντήσει διεστραμμένη προσωπικότητα, ἐάν δέν ταρασσεται ἀπό τήν ἔνοχη

σιωπή τῶν ἰθυνόντων ὄλου τοῦ «ὑπεροχικοῦ φάσματος», πολιτικοῦ καί πνευματικοῦ. Τῶν ἀνθρώπων δηλ. αὐτῶν πού, ἀντί νά ὑψώνουν φωνή διαμαρτυρίας, κατήντησαν νά ἐξευτελίζονται διεθνῶς μέ τήν ἐκνευριστική «σιωπή τῶν ἀμνῶν» πού ἐπιδεικνύουν σέ ὅσους φοβοῦνται καί ἀνυπερθέτως ὑπολογίζουν (ποιούς ἄραγε;).

Πόσο, ἀλήθεια, τά ἴδια τά γεγονότα φανερώνουν ὅτι οἱ κατέχοντες τίς κορυφές τῆς πολιτικῆς καί πνευματικῆς - θρησκευτικῆς - «ἐκκλησιαστικῆς» ἐξουσίας ἀποδεικνύονται κατώτεροι τῶν περιστάσεων... Ὅχι ἀπλῶς κατώτεροι, ἀλλά καί ἐπιζήμιοι, ἀφοῦ παρουσιάζουν ἀνεπάρκεια στήν διαχείρισι τῶν ἐθνικοπολιτικῶν θεμάτων καί στήν ὑπεράσπισι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἢ τό ἀκόμη χειρότερο, ἀποδεικνύουν ὀλιγωρία ὅταν τά διεθνῆ γεγονότα ξεπερνῶν τίς «φυσιολογικές ἐντάσεις» καί ὑπερκαλύπτουν «τά κόκκινα σημεῖα τοῦ κινδύνου καί τῆς καταστροφῆς».

Μήπως ὁμως εἶναι δυνατόν νά ἀπαλλαγθοῦν τῶν εὐθυνῶν τους ἐνώπιον τῆς ἱστορίας καί τῆς ἀδεκάστου δικαιοσύνης οἱ ἡγέτες τῶν μικρῶν λεγομένων λαῶν; Μήπως οἱ πολιτειακές καί πολιτικές κορυφές τῶν κρατῶν πού ἀκολουθοῦν ἢ σωστότερα θά λέγαμε, σύρονται σέ ιδιαίτερες ζῶνες ἐπιρροῆς λόγῳ τῆς γεωπολιτικῆς τους θέσεως, ἀποσειοῦν ἀπό τούς ὤμους τους τό μερίδιον τῆς εὐθύνης πού τούς ἀναλογεῖ; Ὅχι δά.

Ἄς μή καταπίνωμε τά χαλασμένα ἐδέσματα τῶν «μαγεύων τῆς πολιτικῆς» καί ἄς μήν ἀφήνωμε τήν συνείδησί μας νά ὑπνώττη ὡς ἄλλος Ἴωνᾶς, ὁ ὁποῖος «κατέβη εἰς τήν κοίλην τοῦ πλοίου καί ἐκάθευδε καί ἔρρεγχε» (Ἰωνᾶς Α΄ 5). Καί ἄς μήν ἐπιτρέπωμε νά γίνεται αὐτό, διότι τοῦτο «βολεύει» τούς λεγομένους «μεγάλους». Ἐάν τώρα φθάσαμε ἐδῶ πού φθάσαμε, ἀναμφιβόλως αὐτό ὀφείλεται στόν ἐπάρατο πολύπλευρο συμβιβασμό καί στά «συνειδησιακά μαξιλαράκια» πού προσέφεραν καί συνεχίζουν νά προσφέρουν οἱ ποικίλοι κοινωνικοί - πολιτικοί ἀνθρωπισμοί καί πάσης φύσεως «-ισμοί».

Ἐχουν λοιπόν τήν εὐθύνη τους καί οἱ χαρακτηριζόμενοι ὡς «μικροί ἡγέτες» πού στήν πρᾶξι ἀποτελοῦν τά δεκανίκια τῶν «μεγάλων». Ἀλλά τήν μεγαλυτέρα τῶν εὐθυνῶν στά ἐπίπεδα αὐτά, ὁμολογουμένως φέρουν τά μέγала ἔθνη καί τά ὀργανωμένα κράτη μέ ἰσχυρή πολιτική καί οἰκονομική δύναμι. Αὐτά δηλ. πού ἐλέγχουν, λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν τους πρωτίστως συμφερόντων, τίς ἐν γένει παγκόσμιες ἐξελίξεις.

Ἔτσι λοιπόν ἐφθάσαμε νά βλέπωμε ἐκεῖνα πού εἶναι ἀδύνατον νά προσέξῃ κανεῖς, δίχως νά ταραχθῆ ἢ ὑπαρξίς του συθέμελα. Βλέπομε δηλ. τήν σφαγή τῶν Χριστιανῶν στήν Συρία καί στήν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, καί ὄχι μόνο, δίχως νά «κινῆται φύλλο» διαμαρτυρίας καί ἀντιδράσεων ἀπό τόν λεγόμενο «Χριστιανικό, πολιτισμένο καί ἐλεύθερο κόσμο». Φθάσαμε στό σημεῖο, αὐτή ἡ πραγματικότητα, δηλ. ἀποκεφαλισμοί ἀνθρώπων, μαρτύρια κλπ. πού ἐμφανίζουν σέ βίντεο, τά ὁποῖα ἀνεβάζουν στούς διαδικτυακούς ιστοτόπους, νά ξεπερνᾷ καί τίς πλέον σκληρές σκηνές ἀπό ταινίες βίας καί θρίλερ.

Αλλά, ἄς μὴ σταθοῦμε στὶς περιγραφές συγκλονιστικῶν σκηνῶν, πού τὰ σύγχρονα Μαρτυρολόγια θὰ περιγράψουν, ἀργά ἢ γρήγορα, μέ κάθε λεπτομέρεια, καί θὰ προβληματίζεται κανεὶς, ἐάν οἱ ἐκλεκτές αὐτές ὑπάρξεις πού πορφυρώνουν μέ τό τίμιο αἷμα τους τὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν», εἶναι ἀπλοί Μάρτυρες ἢ Μεγαλομάρτυρες, ὅπως ἦσαν οἱ ἀρχαῖες μορφές τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἔτι πλέον. Ὅχι, δέν θὰ ἐπιμεινόμε στὶς περιγραφές τῶν τελευταίων στιγμῶν τῶν Νεομαρτύρων, μεγάλων, μικρῶν, ἀκόμη καί βρεφῶν, πού οἱ ψυχές τους ἀπό τοῦ νῦν κράζουν «φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες ἕως πότε ὁ Δεσπότης, ὁ Ἅγιος καί Ἀληθινός, οὐ κρινεῖς καί ἐκδικεῖς τό αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἀποκ. ΣΤ' 10). Θὰ σταθοῦμε ὁμως στό πλαίσιο τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, ἐλέγχοντας τὴν νοοτροπία καί τὰ ἐγκλήματα τῶν «μεγάλων καί τῶν τρανῶν», πού στήν πρᾶξι ἀποδεικνύονται μικροί, ρηχοί καί ἀπάνθρωποι.

Εἶναι δυνατόν, οἱ κύριοι αὐτοί, νά ἀπαιτοῦν ἐμπιστοσύνη ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο, ὅπου γῆς, ὅταν ἡ ὅλη τακτική τους ἀποδεικνύη τὴν ἀνακολουθία τῶν ἰσχυρισμῶν τους περί δικαιοσύνης καί τὴν ὑποκρισία τους μπροστά στό δρᾶμα τῶν Χριστιανῶν καί τοῦ κάθε ἀνθρώπου; Εἶναι δυνατόν νά μὴν ἀποστρέφεται καί νά μὴν ἀηδιάζῃ ὁ κάθε φυσιολογικός ἄνθρωπος τοὺς ψευδεῖς ὄρκους ἐνώπιον τοῦ Εὐαγγελίου, μεγαλοσχημῶν Προέδρων, ὅταν αὐτοί οἱ ἴδιοι ἐπιτρέπουν γενοκτονίες καί ἀφανισμό τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, στά χῶματα πού ἔδωσαν ἀναριθμήτους Ἅγιους καί αἰώνιο πολιτισμό; Καί εἶναι λογικό, μετά ἀπό ὅλα αὐτά, οἱ λαοί πού κινδυνεύουν ἄμεσα ἀπό τὴν ἀλλοπρόσαλλη αὐτή τακτική, νά ἐπιδεικνύουν ἀγαθὴ διάθεσι σέ αὐτούς πού ἀνέχονται - ἐπιτρέπουν -«εὐλογοῦν» τοὺς ἀθέους καί ἀλλοπίστους στό νά μεθοῦν ἀπό τό ἀχνίζον αἷμα τό Χριστιανικό;

Κάπου, κάποτε, σέ μιά μεγάλη χώρα τῆς Δύσεως, πού ἀρέσκεται νά αὐτοαποκαλεῖται «ὑπερδύναμις», καί «προστάτιδα τῶν μικρῶν», σέ κάποια ἑορτή, ὁ Πρόεδρος ἀπελευθέρωσε δύο γαλοπούλες γιὰ νά τονίση τὴν «ἡμέρα τῶν Εὐχαριστιῶν» (Thanksgiving day) καί νά δοξάση τόν Θεό γιὰ τὰ «ἀγαθὰ πού ἀπεκόμισε ὁ καθένας στό τέλος τῆς σοδειᾶς». Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Τόση καταχνιά καί μαυρίλα σκότισε τόν ὀρίζοντα τῶν ὀφθαλμῶν καί τῆς ψυχῆς του, ὥστε νά μὴ βλέπῃ πῶς στήν Συρία οἱ Χριστιανοί, μέ τὴν ἀνοχή τῶν «μεγάλων» καί πρωτίστως τῆς δικῆς του χώρας πού ἡγεῖται, κατήντησαν ὡς «πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν»;

Αὐτὸς καί σέ μιά ἄλλη χώρα ἀχανῆ, κάπου κάποτε, ἓνας Πρόεδρος, πού εὐκαίρως - ἀκαίρως καυχᾶται γιὰ τό Ὀρθόδοξο ἦθος τῆς μεγάλης του ἡγεμονίας καί γιὰ τὴν ἐν γένει ἀναγέννησι καί ἀνάπτυξι τοῦ μοναχισμοῦ, - μετά ἀπό σκληρὴ περίοδο διωγμῶν, πού ὑπέστη αὐτός ὁ μοναχισμός - ἐδήλωσε ὅτι λόγω τῆς ἰσχυρᾶς καί παντοδυνάμου αὐτοκρατορίας του, θὰ προστατεύῃ τὴν Ὀρθοδοξία, ἐάν ποτέ αὐτὴ κινδυνεύῃ, σέ ὅποιοδήποτε μέρος τῆς ὑψηλίου καί ἂν χρειασθῇ. Τί ἔγιναν ὁμως τώρα ὅλες αὐτές οἱ ὑποσχέσεις; Γιατί αὐτὴ ἡ παγερὴ σιωπὴ; Γιατί αὐτός ὁ πάγος, ἔστω καί σέ ἀπλές δηλώσεις συμπαράστασεως; Μήπως ὁ βαρὺς παγετός τῆς χώρας του ἔφθασε καί μέσα στὶς καρδιές τους καί, λόγω τοῦ νεοπλουτισμοῦ, πραγματοποιήθηκε ὁ λόγος τοῦ

Κυρίου: «**Διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν**»; (Ματθ. ΚΔ΄ 12).

Ἄνευ ἀμφιβολίας, γιά ἄλλη μία φορά ἀποδεικνύεται ἀληθινός, τραγικά ἀληθινός, ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Γραφῆς: «**Μή πεποιθᾶτε ἐπ' ἄρχοντας ἐπί υἱούς ἀνθρώπων οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία**» (Ψαλμ. ΡΜΕ΄ 3). Σίγουρα, δέν θά μᾶς σώσουν οἱ ἄρχοντες καί τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀπό τήν ζωή τους καί ἀπό τά νομοθετήματά τους (τά ἔργα τῶν βεβήλων χειρῶν τους) ἐξοβελίζουν τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καί πέφτουν, καί οἱ ἴδιοι, καί τά δύσμοιρα ἔθνη τους στά γρανάζια τῶν ποικίλων λεσχῶν καί σκοτεινῶν παραγόντων. Αὐτό, τό γνωρίζομε καί προϊόντος τοῦ χρόνου ὀλοένα καί περισσότερο τραγικῶς τό διαπιστώνομε.

Ἄς μή τολμοῦν λοιπόν ὅλοι αὐτοί, οἱ ἐξωτερικῶς καί γιά τά μάτια τοῦ κόσμου διαφωνοῦντες, ἐσωτερικῶς δέ ὁμονοοῦντες ἐπί τῇ ἀνοχῇ καί μάλιστα ἐπί τῇ προωθήσει τοῦ κακοῦ, νά ἀπαιτοῦν τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν ὑπακοή τῶν ἀνθρώπων. Γνωρίζομε τί ἀπεργάζονται. Γνωρίζομε πῶς μετά τήν ὀλοκλήρωσι τοῦ αἵματοκυλίσματος καί ὅταν σταματήσουν οἱ ἐχθροπραξίες, στήν συνέχεια κάπου ἄλλοῦ θά μετατεθοῦν αὐτές. Καί ἤδη καταρτίζονται τά σχέδια, ὥστε ποικίλης μορφῆς «τσιπαρίσματα», νά περάσουν στή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα αὐτά, θά ὀδηγήσουν σέ μία παγκόσμια σκλαβιά. Σέ ἀνθρώπους, πού δέν θά εἶναι πλέον πρόσωπα, ἀλλά νούμερα. Σέ ἀνθρωπομάζες πού θά ἐλέγχονται γιά τό ποιοί θά εἶναι γιά ἐπιβίωσι καί ποιοί θά περάσουν στό στάδιο τοῦ ἀφανισμοῦ.

Ὅμως, ἄς κάνουν οἱ «κοσμοκράτορες» λίγη ἀκόμη ὑπομονή. Καί γιατί αὐτό; Διότι, Αὐτός πού ἀνέχεται τό κακό, ἔρχεται κάποια στιγμή καί «ὡς σκευή κεραμέως συντρίβει αὐτούς» (Ψαλμ. Β΄ 9). Αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι Δίκαιος καί «δικαιοσύνας ἠγάπησε καί εὐθύτητα εἶδε τό πρόσωπον αὐτοῦ» (Ψαλμ. Ι΄ 7).

Ἀλλά, ἐκτός τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν, πού εἶναι ἔτοιμες νά νομοθετήσουν γιά ποικίλα ἄλλα ἀπαράδεκτα θέματα, καί τούς πλέον ἀφύσικους νόμους, μέ τό πρόσχημα δῆθεν τῆς ἀγάπης, ἐλευθέρας ἐκφράσεως κλπ. ἀδιαφοροῦν ὁμως, γιά νά μὴν ἰσχυρισθοῦμε ὅτι χαίρονται μέ τήν μαρτυρική κατάστασι τῶν ὀμοδόξων ἀδελφῶν μας τῆς Συρίας καί ἄλλοῦ. Ἐκτός λοιπόν ἀπό τόν κατάπτυστον αὐτόν τομέα, ὑπάρχει καί ἡ πνευματική - ἐκκλησιαστική ἐξουσία. Ἡ ἐξουσία τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία κατά τεκμήριον θά πρέπη καί ἐπιβάλλεται νά ὑψώση ἕως τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, φωνή διαμαρτυρίας.

Αὐτό, εἶπαμε πῶς θά ἔπρεπε νά πραγματοποιηῖται. Ὅμως, ἐπειδή δέν τό βλέπομε νά πραγματοποιηῖται, ἐν προκειμένῳ, ἕνα ἐκ τῶν δύο πραγμάτων θά πρέπη νά συμβαίη. Ἡ ἐμεῖς χάσαμε τήν ἀκοή μας καί δέν αἰσθανόμαστε τίς δραματικές διαμαρτυρίες καί ἐκκλήσεις τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἡγετῶν, ἢ «κάτι σάπιο ὑπάρχει στό Βασίλειο τῆς Δανιμαρκίας». Καί, ξεκάθαρα, ἡ σιωπή αὐτή τῶν Ποιμένων εἶναι τῷ ὄντι περισσότερο ἐξοργιστική ἀπό ἐκείνη τῶν ἡγετῶν τῆς πολιτείας.

Βεβαίως, ἔχουν καί τό δίκιο τους οἱ ἄνθρωποι. Πῶς εἶναι δυνατόν νά βροῦν χρόνο γιά τίς σφαγές καί τά μαρτύρια; Πῶς εἶναι δυνατόν νά δαπανήσουν ἔστω καί ἕνα λεπτό ἀπό τίς βυζαντινές καί μεγαλοπρεπεῖς τελετές καί τήν τήρησι τοῦ πρωτοκόλλου, πού κινδυνεύει νά λάβη «δογματική ἀξία»; Ἄλλωστε,

ή άσκητική ζωή τών ήγετῶν δέν τούς έπιτρέπει νά έχουν τήν πολυτέλεια τής πληροφορήσεως σέ παγκόσμια κλίμακα. Δέν μποροῦν, φαίνεται, οί άνθρωποι αὐτοί νά γνωρίζουν τί συμβαίνει στό ἄλλο ἄκρο τής γῆς, οὔτε κἂν τό τί διαδραματίζεται στόν πολυπαθῆ χῶρο τής Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἀλλά, ἴσως τώρα ρωτήσουν κάποια «τέκνα τής ὑπακοῆς». Ἐπί τέλους, μπορεῖ νά συγκριθῆ ἡ σφαγή τών Χριστιανῶν, καί μάλιστα τών Ὁρθοδόξων κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν, μέ τήν «μόλυνσι τής ἀτμοσφαιράς» καί μέ τήν τῆξι τών πάγων τής Ἀνταρκτικῆς; Μά, ἐδῶ, μέρα μέ τήν ἡμέρα, ἐπίκειται ἡ ἔνωσις τών ἐκκλησιῶν καί κατόπιν ἡ ἔνωσις ὄλων τών θρησκευτῶν. Ἐδῶ, ὀρθώνεται ἐνώπιόν μας «κοσμογονικόν ἔργον», ἂν ὄχι «θεογονικόν». Εἶναι δυνατόν τώρα νά χαλαῖμε τίς καρδιές μας μέ κάποιες ἀκρότητες πού συμβαίνουν στήν Συρία καί ἄλλαχού; Ὅχι βέβαια. Δέν ἐπιτρέπεται φωνή διαμαρτυρίας, ἀλλά «σιωπή καί προσευχή». «Τήν ἡσυχία μας πρό πάντων μέσα στό ἀδιατάρακτον καί στό ἀνέπαφον»...

Αὐτό λοιπόν δείχνει ἡ ἄχρι τοῦδε τακτική κάποιων ἐκ τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν. Ὅσο δέ γιά τό Π.Σ.Ε., ὅπου τελευταίως φαίνεται νά δείχνῃ ἰδιαίτερη κατανόησι στίς χειροτονίες τῶν γυναικῶν καί ἰδιόμορφο σεβασμό στίς «σεξουαλικές ἰδιαιτερότητες», μέ τήν ἀπόλυτη σιωπή του, ἐπί τοῦ θέματος τοῦ Χριστιανικοῦ διωγμοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι πράγματι εἶναι συνεπέστατο στό «δόγμα καί στό ἦθος» τῶν ἐπιλέκτων του μελῶν καί τῶν ποικίλων του ὀπαδῶν...

Καί θά ἔλεγε κανεῖς, καλά, ἀπό τό Π.Σ.Ε. οὐδεὶς ἀναμένει κάτι τό ἀξιόλογον. «Ἐκ κόρακος κρᾶ». Ἀπό τήν πλάνη, τίς κακοδοξίες, τίς αἱρέσεις καί τίς διαστροφές, τό μόνο πού ἀναμένεται εἶναι «λοιμική νόσος» καί ἐπιδρομή «λύκων ἐν δορᾷ προβάτου» στήν μάνδρα τοῦ ποιμνίου. Καλά λοιπόν ὅσοι ἀνήκουν στούς «κόλπους τής ποικίλης διαθορᾶς» σιωποῦν.

Τί κάνουν ὅμως τόσα Πατριαρχεῖα, τόσες Ἀρχιεπισκοπές, τόσες Μητροπόλεις καί Ἐπισκοπές, τόσες Ἐνορίες, ἀλλά τόσοι καί τόσοι πού ἐργάζονται στόν χῶρο τής Στρατευομένης Ἐκκλησίας; Γιατί ὅλοι αὐτοί σιωποῦν; Μήπως ἔπεσε ἐπιδημία ὀμαδικῆς ἀναισθησίας σέ ρασοφόρους καί λαϊκοῦς; Ἡ μήπως νομίζουν ὅτι ὅλα αὐτά τά φρικτά γεγονότα εἶναι ἀναληθῆ; Γιατί αὐτή ἡ πνευματική ἄπνοια ποιμένων καί ἀρχιποιμένων;

Φαντασθεῖτε τί θά εἶχε συμβῆ σέ παγκόσμια κλίμακα, ἐάν κάποια ἐπεισόδια εἶχαν λάβει χώρα σέ ἄλλοθρήσκους πληθυσμούς. Ἔστω καί μύτη νά εἶχε ματώσει κάποιου ἐξ αὐτῶν γιά λόγους θρησκευτικούς... Καί ἀντιλαμβανόμεστε τίς διαμαρτυρίες καί τήν ἀλληλεγγύη, ἀκόμη καί ἀρκετῶν ποιμένων, πού τώρα παρουσιάζονται «ἰχθύος ἀφωνότεροι». Ὅλοι τότε θά συμφωνοῦσαν πῶς καταπατοῦνται τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί πῶς ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, διά τῶν ποιμένων της, συμπαρίσταται στούς κοινωνικούς ἀγῶνες περί δικαιοσύνης καί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Δέν ἀποκλείεται μάλιστα στήν φανταστική αὐτή περίπτωσι πού ἀναφέρομε, νά εἶχαμε καί ἀνταλλαγῆ ἐπισκέψεων Ὁρθοδόξων ποιμένων καί ἄλλοθρήσκων κληρικῶν, καί μάλιστα νά ἐσημειώνετο συναγωνισμός στό ποίος θά ἐξέφραζε τήν μεγαλύτερα συμπάθεια στούς χειμαζομένους ἄλλοθρήσκους ἀδελφούς.

Τώρα όμως, τί γίνεται; Καί πῶς μπορεί νά ἐξηγηθῆ ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή τακτική τους;

Ἀλλά, μήπως ἀκούσαμε ἐπί τέλους καί κάποια φωνή ἐκ τῆς ἐρήμου τῆς σιωπῆς, ἐκ μέρους τοῦ μοναχισμοῦ; Καί πάλι, δυστυχῶς, «οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις». Θά ἀνέμενε κανεῖς, ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, ἀπό τά ἄλλα μοναστικά κέντρα καί τόν ἀπανταχοῦ μοναχισμό, νά ἀκουσθῆ κάτι τι. Ἀναμένει ἀφουγκραζόμενος, μέρα μέ τήν ἡμέρα, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ νά ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες τῆς διαμαρτυρίας καί νά ἀκουσθοῦν τά κηρύγματα τῆς μετανοίας. Ἀλλά, δυστυχῶς, καί ἐδῶ μία ἐν πολλοῖς ἔνοχη σιωπή ἀπλώνεται στόν ὀρίζοντα. Ἄς σφαγιάζονται ἐπίσκοποι καί ἱερεῖς. Ἄς ἐξαφανίζονται ἱερομόναχοι καί μοναχοί, καί ἄς ἀπαγάγονται Ὁρθόδοξες μοναχές καί ὀλόκληρες μοναστικές ἀδελφότητες, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται γιά ὅσους γνωρίζουν ἀπό ἀλλόθρησκο φανατισμό.

Σιωπή καί πάλι σιωπή, πού κόβει τά γόνατα ψυχῆς τε καί σώματος, ὅταν αὐτή ἡ «ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή» ἐρμηνευθῆ σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄραγε, τί πραγματικά συμβαίνει; «Ἐνύσταξαν οἱ ποιμένες»; (Ναούμ Γ' 18). Ἐξαφανίσθηκε κάθε μορφή συνειδήσεως ἀδελφικῆς ἀγάπης καί Ὁρθοδόξου ποιμαντικῆς ἀλληλεγγύης; Δέν συνειδητοποιοῦμε ὅτι αὐτά πού γίνονται σήμερα στούς ἀδελφούς μας, αὔριο μπορεί νά συμβοῦν καί σέ ἐμᾶς τά ἴδια καί χειρότερα; Μήπως ἡ ποιμαντική καί μοναστική συνείδησις στένεψε σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε τά ἐνδιαφέροντά μας νά ἐξαντλοῦνται τώρα «εἰς ἑαυτούς καί τούς περί ἡμᾶς», στήν προσκόλλησι τῶν πνευματικῶν τέκνων;... Καί μπορεί αὐτό νά εἶναι καί νά λέγεται Ὁρθοδοξία; Μποροῦμε νά ἀποκαλούμεθα διάδοχοι τῶν Ἁγίων καί ἀπόγονοι τῶν Ἡρώων; Ὅντως, θά τρίζουν τά ὀστᾶ τους... «Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε καί μή στήσης τήν ἀμαρτίαν ἡμῶν».

Καί μετά ἀπό ὅλα αὐτά, τί ἄλλο περιμένομε νά συμβῆ; Ὅταν ἀποκεφαλίζουν Χριστιανούς, ὅταν ἀπαγάγουν ἐπισκόπους, μοναχές, μοναχοῦς, ἀλλά καί ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, μέ σκοπό νά τούς βασανίσουν, βιάσουν, δολοφονήσουν; Ὅταν χαιρεκακοῦντες, βιντεοσκοποῦν τίς ἀπάνθρωπες πράξεις των καί μάλιστα τίς ἐπιδεικνύουν ἀνά τήν ὑφήλιο ὡς κάποιο μεγάλο τους κατόρθωμα;

Τί περιμένομε λοιπόν; Καταντήσαμε θεατές τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ἀδελφῶν μας καί τῶν συνανθρώπων μας. Καί σιωποῦμε; Τί περιμένομε ἀπό ἓνα «ἀνύπαρκτο» κράτος; Ἡ μᾶλλον, τί περιμένομε ἀπό ἓνα κράτος πού εἶναι ἀπασχολημένο μέ τόσους νόμους πού μελετᾷ καί καταρτίζει (ἀντιρατσιστικός, συμβίωσις ὁμοφυλοφίλων, πῶς θά ἀπαλείψῃ τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, πῶς θά ἀλλοιώσῃ τήν Ἐθνική Ἱστορία, κλπ.), ὥστε νά νοθεύσῃ καί νά ἀφελληνίσῃ τήν κοινωνία; Ποῦ νά βρῆ χρόνο γιά τέτοιου εἴδους ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ;

Ἡ μή τυχόν περιμένομε λύσεις ἀπό τούς πνευματικούς ἡγέτες οἱ ὁποῖοι χωλαίνουν; « ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; (Γ' Βασιλ. ΙΗ' 21). Καί μήν ἰσχυρίζομαστε ὅτι καθεύδουν. Ὅχι, δέν ἰσχύει τοῦτο, διότι σέ

ἄλλες μὲν περιπτώσεις τούς βλέπομε νηφάλιους, ἄλλοτε ὅμως ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, ἀπολύτως ἐν ἐγρηγόρσει...

Ἦ μήπως περιμένωμε κάτι ἀπό τίς «μεγάλες δυνάμεις» πού «βοηθοῦν», τοπικά καί χρονικά, ἀναλόγως τῶν συμφερόντων τους;

Μὴν ἐλπίζομε καί μὴ περιμένομε τίποτε ἀπό αὐτούς. Τούς εἶδαμε, τούς γνωρίσαμε καί τούς «ἀπολαύσαμε» τόσους ἐνιαυτούς στὸν τομέα καί «στό διακόνημά του ἕκαστον ἐξ αὐτῶν».

Τὰ ζωντανά ὅμως μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά λάβουν μέτρα καί νά δράσουν. Νά ἐνημερώσουν, νά βοηθήσουν, νά συνδράμουν νά ἀφυπνίσουν, νά μιλήσουν τέλος πάντων κάποτε. Δέν πάει ἄλλο.

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα, τό Μοναχικό Τάγμα, ἐπιβάλλεται νά ἐνεργήσῃ καί νά δώσῃ τό παρῶν. Γιατί πήραμε τό Σχῆμα; Μόνο γιά νά κάνωμε κομβοσχοίνια, κανόνα καί τυπικά; Βεβαίως πρῶτα αὐτά, ἀλλά ὄχι μόνο αὐτά. Ἀπαιτεῖται γενική πνευματική ἐνεργοποίησι.

Νά ἀντισταθοῦμε ἐνωμένοι καί νά μὴ χαρίζωμε τίποτε. Νά διεκδικοῦμε, νά ἀπαιτοῦμε, καί προπαντός, νά μὴν ἐπιτρέπωμε ἀδικίες. Νά ἀγωνισθοῦμε. Νά μὴν ἀπογοητευθοῦμε, οὔτε καί νά δειλιοῦμε. Νά εὐελπιστοῦμε, ὄχι σέ πρόσωπα, ἀλλά μέ τούς προσωπικούς μας πνευματικούς ἀγῶνες νά ἀποβλέπωμε μόνο στό ἔλεος, στήν ἀγάπη καί στήν κρίσι τοῦ Χριστοῦ μας. Νά προσευχηθοῦμε γιά τήν Συρία, ἀλλά καί γιά τούς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους καί μὴ. Γιά ὅλην τήν ἀνθρωπότητα, ἐλπίζοντας στήν φώτισι καί στό ἔλεος τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Δέν μᾶς ἀπομένει τώρα ἄλλο, παρά ὁ ἕνας πιστός, νά παρακινή τόν ἄλλον. Δέν ἀπέμειναν, παρά νησιδες ὀρθοπραξίας. Ἀλλοίμονο δέ ἐάν συνεχίσωμε μέσα σ' αὐτόν τόν ὕπνο, μέσα σ' αὐτήν τήν ἀποβλάκωσι.

Τό ὀλιγώτερον ἐπομένως πού ἔχομε νά κάνωμε εἶναι, νά ζητήσωμε συγγνώμη γιά τήν ὀλιγωρία μας καί τήν ἔνοχη ἀδιαφορία μας ἐναντι τῶν μαρτύρων καί ὁμολογητῶν ἀδελφῶν μας καί ταυτοχρόνως, νά παρακαλέσωμε τόν Θεό νά μᾶς ἀφυπνίσῃ (ἡ ἀγάπη Του γνωρίζει μέ ποιόν τρόπο), ὥστε νά διαμαρτυρηθοῦμε καί νά ἀρθοῦμε εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων. «Οἱ καιροί οὐ μενετοί».

Ὁ Κύριος ἐγγύς.

Στῶμεν καλῶς.

Ἀμήν.

Γένοιτο.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος

Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ἑσπερινή ὁμιλία στήν Ἱερά Μονή Ἁγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος 15 - 12 - 2013)

